

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 27.

Τόμος. Ζ΄.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1853.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ.

[Συνέχεια, ὄρα φυλ. 25.]

— Παρὰ τῷ Μάξ Βιρμάν, ἐπανάλαβε μετὰ μα-
νίας ὁ Γοντράν. Καὶ δὲν ψεύδεται ;

Καὶ κατὰ τὴν παραφορὰν τῆς μανιώδους ὀργῆς
τοῦ (διότι διὰ τὸ πεπορωμένον καὶ ἄνευ ἀρχῶν
τοῦτο πνεῦμα, διὰ τὸν ἐξηχρησμένον αὐτὸν εὐ-
γενῆ ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἀπέριου πλοῦτου
καὶ τῆς δυστυχίας, ὁμοίᾳ τῆς ἀπάτῃ ἦτο χείρων
τοῦ θανάτου) ἤρπασε τὸ βούνευρον δι' οὗ ἔδερε
τοὺς ὀκνηροὺς τοῦ δούλου καὶ τὸ ὕψωσε κατὰ τῆς
ἐντρύμου καὶ ἀτυχοῦς ἐκείνης γυναικὸς, λέγων
πρὸς αὐτήν.

— Ἐπανάλαβε λοιπὸν τοῦτο, Κυρία! κάμε με
νὰ ἐννοήσω καλῶς ὅτι παντάπασι εἴμεθα κατε-
στραμμένοι.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν στίβαρά χεῖρ σὺλ-
λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ Γοντράν, ἀπέτρεψεν ἐ-
λαφρῶς τὸ ὕψωμένον κατὰ τῆς Ἐλισάβετ βού-
νευρον.

IV

Κατὰ τὴν ἐπαφὴν ταύτην, τὰ χεῖλη τοῦ Κ. Φα-
βιερ κατέστησαν ὠχρὰ, τὸ ὀξύχολον πρόσωπόν
τοῦ ἔλαβε χροιάν πελιδὴν, καὶ στρέψας τὴν κεφα-
λὴν ἀνέκραξε.

— Τίς τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ μᾶς ἀκούσῃ ;
Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἀπαντᾷ τὸ ἤρεμον καὶ με-
λαγχολικὸν τοῦ ἡμιδούλου τοῦ (πεορ) (1) Ζεββῶλ
ὄμμα.

Οὗτος ἦτο νεανίας ὑψηλοῦ ἀναστήματος, κρα-
ταῖος καὶ σφόδρα ἀνάλογος κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ
σώματος ἢ εὐθεία αὐτοῦ ρίν, τὸ κατὰ τι ἐξέχον
μέτωπον, ἡ λεπτὴ σιαγών, καὶ τὸ τοξοειδὲς στό-
μα του, παρίστανον φυσιογνωμίαν εὐγενῆ καὶ
διακεκριμένην. Ἡ μέλαινα [καὶ βοστρυχώδης
κόμη του, στέφουσα καὶ διαχωρίζουσα τὸ μέτω-
πόν του, τῷ παρεῖχεν ἀγέρωχόν τινα ἐκφραστικό-
τητα, ποιοῦσαν ἐντύπωσιν μεγαλητέραν διὰ τοῦ

(1) Οὕτω καλοῦνται οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι τοῦ
Μεξικοῦ, οἵτινες ὑποτάσσονται εἰς τὴν δουλείαν
ἄλλων ἐπὶ μισθῷ καὶ δύνανται ἐκουσίως ν' ἀπαλ-
λαχθῶσι.

λάμπαντος ὕψους τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπὶ τῶν ὠ-
ραίων του βλεφαρίδων.

— Τι, εἶσαι σὺ, ἄθλιε! τῷ λέγει ὁ Γοντράν μετ' ἐκπλήξεως. Καὶ τολμᾷ νὰ παρίστασαι τοσοῦτον αὐθαδῶς ἐνώπιόν μου, μετὰ τὴν λειποταξίαν σου, καὶ νὰ ὑψῶνῃς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κύριόν σου;

Ὁ ἡμίδουλος, κλίνας ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν τῷ ἀπήντησε.

— Ἐπταῖσα, δέσποτα. Ἀφῆθην εἰς μίαν ἄφρονα ἐνθύμησιν τοῦ ἀρχαίου μου ἐπαγγέλματος, καὶ παρασυρθεὶς πρὸς καταδίωξιν ἀγρίων ἵππων, ἀπειπλάνηθην εἰς πολλὰς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Εὐκολοὺς συγγνώμη! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Κ. Φαβιέρ. Καὶ πόσους μοῦ κατέβαλες ἵππους, ἐπί-
δέξεις ἀλλυτά; πόσους ἐκόμισες εἰς τὰ μεγαλο-
πρεπῆ μας ἵπποστάσια;

— Οὐδένα, ἀπήντησεν ὁ Τερράλ.

— Οὐδένα! ὑπέλαθεν ὁ ἐξόριστος· τότε γνωρίζεις τί σὲ περιμένει, ἀξιώτικε τυχοδιώκτη. Ἐάν ἦσουν δούλος—καὶ εἶθε νὰ εἶχον ἐξ αὐτῶν πολλοὺς πρὸς ἀνταλλαγὴν—ἤθελες σήπσασθαι κάλλις αὐτῶν καὶ ἐχίδνας· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι ἐλεύθερος ἐργάτης, καὶ ἐθελοντῆς ὑπῆκοος, θέλω σὲ θέσει ἐπὶ δέκα ἕξ ὥ-
ρας ἐπὶ τοῦ σανιδώματος· σὲ μεταχειρίζομαι ὡς ἀξίον εὐγενῆ τοῦ ἐφιππίου καὶ τῆς ὕγγλας.

— Δέκα ἕξ ὥρας ἐπὶ τοῦ σανιδώματος; ἐψιθύ-
ρισεν ἡ Ἐλισάβετ μετὰ συγκινήσεως θεωροῦσα τὸν γενναῖον ἡμίδουλον, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐπί-
πληξιν ταύτην ἀκίνητος μέχρις ἀπολιθώσεως.

— Τοῦτο δὲν θέλει μ' ἀντικαταστήσει τὸν χρό-
νον τὸν ὅποιον μ' ἐκλεψεν, ἀποκρίνεται μετὰ σκυ-
θρωπότητος ὁ Γοντράν, ἀλλὰ θέλει καθησυχᾷσει τὰς παραλόγους ὀρέξεις του.

Ὁ Τερράλ ἔδηξε τὰ χεῖλη του, ψυχρὸς δὲ ἰδρῶς κατέβρεξε τὰς βίβλας τῆς κόμης του· ἐντοσοῦτῳ ὑπέμεινε σιωπῶν.

— Δέκα ἕξ ὥρας! ἐπέμεινε λέγουσα ἡ νέα γυνή. Ἀλλὰ δὲν βλέπεις, Γοντράν, πόσον κεκοπιαικῶς εἶ-
ναι ὁ πτωχὸς αὐτὸς Τερράλ, καὶ πόσον ἀπηυδαῖος; Τὸ ἐπανωφόριόν του εἶναι κυρτῆ. οἱ δὲ πό-
δες του καθημαγμένοι! λοιπὸν αὐτὸς δὲν θὰ ὑπέ-
φερν ὀλίγον!

— Σιωπῆ, Κυρία, τῇ λέγει ὁ Κ. Φαβιέρ· ὑπέ-
φερε διὰ τὰς διασκεδάσεις του· θέλει ὑποφέρει ἤδη καὶ διὰ τὰ καθήκον του. Δὲν εὐρισκόμεθα πλέον εἰς Παρισίους ὥστε νὰ δεκνυόμεθα εὐσπλαγχνῶς ὡς ὁ Κ. Ραϊνάλ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀβάδες σου οἱ τῶν δρομίσκων καὶ ἀνωγείων. Ἰπὸ τὸ τοιοῦτον σύστημα, καὶ ἐν μέσῳ τοιαύτης ἐρήμου θέλομεν ἅπαντες ἀπολεσθῆ. Ἐμπρὸς, ἀχρεῖς, εἰς τὸ σανιδώμα!

Καὶ ὕψωσε κατὰ τοῦ Τερράλ τὸ βούνευρον μὲ τὸ ὅποιον εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀπειλήσει τὴν Ἐλισά-
βετ, ἐπὶ μᾶλλον ἐξαπτόμενος ἕνεκα τοῦ ἡρέμου καὶ ἐπιτακτικοῦ ὕψους, ὅπερ ἐδείκνυν ὁ ἀτυχῆς ἡμίδουλος· ὁ τελευταῖος ὁμοῦς οὗτος ὑπέλαθεν ἀ-
ταράχως καὶ χωρὶς οὔτε πάτημα νὰ κινηθῆ.

— Μὴ μὲ κτυπήσετε, δέσποτα.

— Ἄ περίεργον! καὶ ἐλπίζεις σὺ, ὅτι θέλεις μὲ ἀναχαίτισαι; τῷ λέγει ὁ Κ. Φαβιέρ μετὰ γέλωτος ἀναιδοῦς καὶ βεβιασμένου. — Ἰσως, ἀπήντησεν ὁ Τερράλ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ ἦμαι πάνυ περίεργος, προσέθεσεν ὁ δεσπότης, καὶ θέλω πολὺ εὐχαριστηθῆ νὰ ἴδω πῶς θὰ περάσῃς.

Καὶ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ βουνεύρου τοῦ ἤγγισε τὸν ὤμον τοῦ Τερράλ, ἕστεις ἀνατριχιάσας, ἀπέ-
σπασε τὸ ἀτιμωτικὸν ἐκεῖνο ὄπλον ἐκ τῶν χει-
ρῶν τοῦ Κ. Φαβιέρ, καὶ μετὰ τινά στιγμὴν δις αἰ-
μοῦ, τὸ ἔρριψεν εἰς τινά γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἐνῶ ἡ νεᾶνις προσέδραμε παρ' αὐτῷ ἀνακράζουσα.

— Ἰάκωβε, μὴ ἀπειλῆς τὸν κύριόν σου! μὴ τῷ ἀνθίστασαι!

— Μὴ φοβῆσθε οὐδαμῶς διὰ τὸν σύζυγόν σας, Κυρία, τὴν ἀποκρίνεται μετὰ ἡρέμου μειδιάματος ὁ Τερράλ.

Ὁ δὲ Γοντράν τὸν θεώρει ἀφρίζων ἐκ τοῦ θυ-
μοῦ, διότι τοιαύτη ἀντίστασις τῷ ἐφαίνετο γε-
γονὸς τερατῶδες καὶ ἀνήκουστον.

— Ἀκακία! κράζει ἐπὶ τέλους.

— Δέσποτα! μὴ ζητῆτε νὰ μεταχειρισθῆτε κατ' ἐμοῦ κτηνωδὴ δύναμιν, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἡμίδουλος· λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶμαι μαῦρος, δὲν εἶμαι δούλος, οὔτε πρᾶγμα τοῦ ὀποίου καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἠγοράσατε, τὸ ὅποιον σᾶς ἀνήκει ὡς τὸ πυ-
ροσόλον καὶ ὁ ἵππος σας, καὶ κατὰ τοῦ ὀποίου δύ-
νασθε πᾶν ὅ,τι σᾶς ἀρέσκει νὰ κάμψετε. Εἶμαι εἰς ἀτυχῆς διάβολος, καθυπαχθεὶς ἐθελουσίως καὶ ἐ-
λευθέρως ὑπ' ὑμᾶς. Εἶμαι μία ἀγορὰ τὴν ὀποίαν ὁ-
μοῦ ἐνηργήσαμεν. Ὑμεῖς μὲ ὀφείλετε οἰκίαν, τρο-
φὴν καὶ τριάκοντα νομίσματα ἐτησίως. Ἐγὼ δὲ, ὡς ἀνταλλαγὴν, σᾶς παραχωρῶ τὴν ἐργασίαν μου καὶ τὸν χρόνον μου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν εὐτυχίαν μου, διότι κατὰ γομαι ἐξ ἀρχαίου χριστιανικοῦ αἵμα-
τος. Ἐάν ἡμέλησα τοῦ χρέους μου ἔχετε τὸ δι-
καίωμα νὰ διατάξῃτε τὴν τιμωρίαν μου, καὶ ἀ-
γογγύστως θέλω ὑποστῆ τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχετε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μὲ περιυβρίζητε· διότι τότε δίδετε καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου δι-
καίωμα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἰκανοποιήσεως. Εἶ-
μαι τίμιος ἡμίδουλος, δέσποτα, διότι οὐδὲν μ' ἠνάγκαζε νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν κατοικίαν, ὁ δὲ Ἀ-
κακίας δὲν ἤθελε δυνθῆ νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἴχνη μου

Ὁ Κ. Φαβιέρ καταβληθεὶς ἐκ τῆς ἀταραξίας ταύτης, οὐδὲν ἀπήντησεν· ἐσύρισε μόνον ἤχον τινα κνηγετικὸν ἐντὸς τῶν ὀδόντων του, καὶ ἐποίη-
σε σημεῖον εἰς τὸν προσελθόντα ἄραθα, καὶ ἔστη ἀμέσως τὸν Τερράλ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος. Ὁ Ἀ-
κακίας ἔτεινε νὰ συλλάβῃ διὰ τοῦ βραχίονος τὸν Τερράλ ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ, ἀλλ' οὗτος τὸν ἀπέ-
θησε, λέγων.

— Ἐμπρὸς σὺ! καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Καὶ τὸν ἠκολούθησε μετ' ὑπεροψίας ἀξιο-
πρεποῦς.

— Ἀκακία, λέγει ὁ ἐξόριστος, δὲν θὰ ἀπαλ-

λάξης τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἐκ τῆς καταδίκης, ἢ τὴν νόκτα, χωρὶς νὰ τὸν δώσης νὰ πῆ τίποτε!

Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὴν Ἐλισάβετ.

— Ἦδη, Κυρία, προσέθεσε μετὰ ψυχρότητος, ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ συγχωρήσης τὴν παραφορὰν μου. Εἶναι ἀγενές καὶ ἀτιμον δι' ἕνα εὐγενῆ νὰ ὑψώσῃ χεῖρα κατὰ γυναῖκος, ἀλλ' ἡ ἀπάτη εἰς ἣν ὑπέκυψα πρὸ στιγμῆς, μὲ ἐπροξέντισε στιγμιαίαν παραφορὰν καὶ ἐρεθισμόν. — Γοντράν, οὐτ' ἐνθυμούμαι πλέον τὸν θυμὸν σου, τῷ ἀπαντᾷ ἡ νεάνις, ἀλλ' εἰπέ μοι ὅτι δὲν με μισεῖς! — Καὶ ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπᾷ ἢ νὰ μισῇ εἰς ἐπαίτης; λέγει μετὰ σοβαρότητος ὁ ἐξόριστος δὲν ὀφείλει εἰμὴ νὰ αἰτῆται τὴν ἐλεημοσύνην ἢ μετὰ ἰκεσιῶν εἰς τὸ στόμα, ἢ διὰ ὄπλου εἰς τὰς χεῖρας. Ἦδη, δὲν ἔχω ἄλλην δύναμιν ἢ τοῦ μίσους, κατ' ἐκείνων οἵτινες εἰσὶν, ὡς ἤμην καὶ ἐγὼ ἄλλοτε, πλούσιοι, ἢ δὲ καρδία μου εἶναι ἀναίσθητος πλέον πρὸς τὸν ἔρωτα.

Ἡ Ἐλισάβετ ὠπισθοπόρησε πρὸς τὸν τοίχον, ἡμιθανῆς καὶ κλονιζομένη Δάκρυα δὲ σιωπηρὰ διέθρεξαν τὸ μῆκος τῶν ὠχρῶν παρεϊῶν τῆς.

— Δάκρυα! ἰδοὺ τὴν αἰ γυναῖκες γνωρίζουν νὰ μᾶς διδῶσι, ἀφοῦ μᾶς καταθυθίσωσι ἐντὸς τῆς ἀβύσσου, ἀνεκράξεν ἀποτόμως ὁ Κ. Φαβιέρ. Δὲν ἠθέλατε δακρῦει, Κυρία, ἂν ἐκρατούσατε τοὺς ἀδάμαντας τοὺς ὁποίους παρεχωρήσατε πρὸς τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον Βιρμάν. Ἡτέλατε ἔχει περιουσίαν, καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπανίδωμεν τὸ τέκνον μας, ἐνῶ ἤδη εἰμεθα ἠφανισμένοι, καὶ παρηγκωμισμένοι ἐντὸς τῆς ἐρήμου, καὶ δὲν θέλει τοῦτο οὐδέποτε ἀκούει τὴν ἐλαχίστην περὶ ἡμῶν ὀμιλίαν. — Ὡ! εἶσαι πολὺ σκληρὸς διὰ μίαν μητέρα, Γοντράν, ἐψιθύρισε ἡ ἀτυχῆς γυνὴ, τεθορυβημένη καὶ κρύπτουσα τὸ κατάψυχρον μέτωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς.

Ὁ Κ. Φαβιέρ ὅμως ὑψώσας τοὺς ὤμους, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἀπεσύρθη ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, ὅπου ἤρχισε νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος μετὰ σπασμωδικῆς συγκινήσεως.

Ἐντοσούτῳ ὁ ἡμίδουλος ἠκολούθησε τὸν Ἀκακίαν εἰς τὴν μικρὰν αὐλὴν, τὴν ἐκτεθειμένην εἰς τὸν ἥλιον, ἐνθα εὗρίσκετο τὸ σανίδωμα.

Δέσας δὲ περὶ τὸ μέτωπόν μου ἐν τετράγωνον ῥινόμακτρον, ἀφήρσε τὸ δερμάτινον φόρεμά του μὲ κομβία ἐξ ἀμαυροῦ ἀργύρου, καὶ παρήτησεν ἑαυτὸν δέσμιον εἰς τὸν ἄραβα, ὅπως τεθῆ ἐπὶ τινος τραπέζης, ἐσχηματισμένης ἐκ δύο ξύλων τοῦ δάσους, τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἐπιτεθειμένον τοξοειδές δὲ λωρίον, ἐνυπάρχον εἰς ἕκαστον τῶν ξύλων τούτων, περιέδεσε τὰς κνήμας καὶ τὸν λαῖμόν τοῦ ἡμιδούλου· ἦσαν δὲ ταῦτα ἰψωμένα οὕτως, ὥστε αἱ κνήμαι τοῦ θύματος νὰ ἦναι ὑψηλότεραι τῆς κεφαλῆς, ἥτις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἰνίου μόνου. Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἤργησε νὰ καταστῇ ἀνυπόφορος, ἢ δὲ σκληρότης τῆς τιμωρίας ἦτο πολλῶ τρομερωτέρα ὡς ἐκ τῶν ἀκτίνων καυστικῶν ἡλίου, αἵτινες ἐπιπτον ὡς μόλυβδοι ἐπὶ τοῦ σани-

δώματος ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει ὁ μαῦρος.

Ὁ Τερράλ, διαρκουσῶν τῶν ἐτοιμασιῶν τῆς ποιῆς του, οὔτε ἕνα προέφερε λόγον· ὁ μαῦρος ὅμως ἅμα εἶδεν αὐτὸν σφιγκτικῶς δεδεμένον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα, τὸν ἐθεώρησε μετὰ θριαμβευτικῶν ὕφους, καὶ τὸν λέγει.

— Καλὰ, ὁ ἡμίδουλος εἶναι δεμένος ὡς δούλος· ὁ λευκός, ὁ τόσον ὑπερήφανος διὰ τὸ χαλκόχρουν δέρμα του, τὸ ὁμοιάζον τὸν ἔβενον, ἀφέθη νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰς τιμωρίας τῶν δούλων ἐνώπιον τῆς κυρίας, αὐτὸς, ὅστις ἐκαυχᾶτο, ὡς καλὸς χριστιανὸς τοῦ Μεξικῶ, ὅτι δὲν θέλει ποτε πλησιάσει πρὸς τὰ σανιδώματα ἢ διὰ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸν Ἀκακίαν!

— Σιώπα, ἄθλιε, τῷ ἀπαντᾷ μετὰ καταφρονήσεως ὁ Τερράλ· ὁ κύριος δὲν με καταδίκασε ν' ἀκούω τὰς ὕβρεις σου!

— Νὰ μὴ με διατάξῃ νὰ σὲ δεῖρω διὰ τοῦ βουλεύρου του μέχρις οὗ τὸ αἷμα ἀναδώσῃ εἰς τὸ δέρμα σου! Ὁ ἐβλέπαμεν, ἐάν τὸ αἷμά σου διαφύρῃ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ αἱματός μου, διότι σὺ εἶσαι τόσον ὑπερήφανος, καὶ καταφρονεῖς ὅσους εἶναι ὡς σὺ θεράποντες τοῦ Δον-Γοντράν!

— Τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξύ μας, Ἀκακία; τὸν ἔρωτᾷ ψυχρῶς ὁ Τερράλ. Σὺ καὶ ἐγεννήθης καὶ θ' ἀποθάνῃς δούλος· τὸ σῶμά σου καὶ ἡ ψυχὴ σου, καὶ αἱ σκέψεις σου αὐταὶ ἀνήκουσιν εἰς ἄλλον· ἐγὼ δὲ ἐξ ἰδίας θελήσεως ἔγινα δούλος· λήξαντος τοῦ χρόνου δύναμαι νὰ διατρέξω τὴν ἐρημον, διὰ τοῦ ἐγχειριδίου καὶ τῆς χειρὸς μου, δύναμαι μ' ὅλας τὰς δυσχερείας νὰ κερδήσω γενναίως τὴν ζωὴν μου!

— Τότε διατί ἐγίνες δούλος; διὰ νὰ κερδήσης ὀλίγα τινὰ νομίσματα, ἀφοῦ ὁ πατήρ σου σ' ἐγέννησε ἐλεύθερον ὡς τὸ πτηνὸν τοῦ δάσους; Ὡ! βλέπεις κάλλιστα ὅτι εἶσαι ἄνανδρος, Ἰάκωβε Τερράλ. — Ἄνανδρος! ἐπανέλαβεν ὁ ἡμίδουλος, μετὰ πυρρῶδῶν ὀφθαλμῶν καὶ στρεφόμενος περὶ τὸ σανίδωμα ὡς διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν του.

— Ἄ! μήπως αἱ χορδαὶ αὐταὶ σὲ ἐνοχλοῦν; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἄραψ. Μήπως φοβεῖσαι μὴ πέσης; Περίμενε, θέλω σὲ τὰς σφίγγει στερεότερον.

Καὶ ἐπανεδέσε τοὺς δεσμοὺς περὶ τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας τοῦ Τερράλ, ὅστις τῷ ἀπλῆτησε διὰ μειδιάματος μόνον καταφρονητικῶς, εἰ καὶ ἀπεινώως ὑπέφερε.

— Μάτην προσποεῖσαι τὸν ἀνδρεῖον, ὑπέλαβεν ὁ Ἀκακίας, ἀποτεινὼν ἐπ' αὐτοῦ ὄμμα σαρδονικόν, θέλω τὸ εἶπει καὶ πρὸς τὸν Δὸν Γοντράν καὶ πρὸς τὴν δέσποιναν Ἐλισάβετ ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος ἄνευ καρδίας καὶ ἄνευ γενναιότητος, καθόσον μάλιστα ἐξ ἐλευθεροῦ ἀλύτου, ἐγένεσο ἡμίδουλος! — Ἡ δέσποινα δὲν θέλει σὲ πιστεύσει, τῷ ἀπαντᾷ ὁ Τερράλ. τοῦ ὁποῖου αἱ μεμαυρισμέναι παρεῖαι ἐφλέγοντο ὑπὸ στιγμιαίου ἐρυθθήματος. Αὕτη δὲν θέλει μὲ κρίνει ὡς ἐκ τῶν λόγων ἐνὸς ἔρπετου ὡς εἶσαι σὺ!

— Ἐρπετοῦ! ἐπανελάβεν ὁ Ἀκακίας· καὶ δια-

τι τοῦτο; διότι ἐγεννήθην ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς δούλων, καὶ ἐπωλήθην ὡς ἵππος· δαμασθεῖς! εἰς ποῖον εἶναι τὸ σφάλμα!

— Ὄχι δι' αὐτὸ, τῷ ἀπαντᾷ ὁ Τερράλ, ἀλλὰ διότι ἡ καρδία σου εἶναι ποταπὴ, μισητὴ καὶ κακόβουλος, διότι ἔρπεις γελῶν πρὸς τοὺς δεσπότης σου, ἀπαζόμενος τὴν μάστιγα ἣτις σὲ τιμωρεῖ, καὶ ἐντοσοῦτῳ δὲν ἐπιθυμοῖς ἄλλο τι ἢ νὰ κατακάυσης τὴν οἰκίαν των καὶ δηλητηριάσης τὸ ποτὸν δι' οὗ ἤθελον βρέξει τὰ χεῖλη των! ὦ! σὲ γνωρίζω, τίμιε Ἀκακία!

— Τί ἄριστος μάντις! κράζει μετὰ θεβιασμένου καγχασμοῦ ὁ μαῦρος· τὸ σανιδῶμα σὲ καθιστᾷ προφήτην, γενναῖε Τερράλ! Καλὰ, θέλεις τώρα νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά μου, καὶ νὰ σὲ εἶπω διατι παρήτησες τὴν ἐλευθέραν τῆς ἐρήμου ζωὴν καὶ ἔγινες σύντροφός μου;

Ὁ Τερράλ ἠσθάνθη ῥιγὸς τι διατρέχον ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, μετὰ δὲ ταῦτα φλόγα πυρετώδη ἣτις ὥθει τὸ αἷμά του ἐντὸς τῶν ἀρτηριῶν του, ὥσανεὶ ἔκειτο ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὠτά του ἤρχισαν νὰ βομβίζωσι.

— Σιώπα, κράζει τέλος μετὰ πνιγρῶς φωνῆς, σιώπα, γλώσσα ἰοβόλος! — Ἄ! μ' ἐνόησες πολὺ ταχέως, ἐπανελάθεν ὁ ἄραψ, καὶ ἠθέλησες νὰ ἐμφράξης τὸ στόμα μου διὰ σιδηροῦ φιμώτρου; ἠθέλησες νὰ κρύψῃς ἀπ' ὅλων τὰ ὄμματα τὸ καταδάμαζον σε πάθος, σὺ ὁ ἀγέρωχος ἀλύτης, ὁ δαμάζων τοὺς διαβολικωτέρους ἵππους; ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εἶπῃς εἰς τὸ πρόσωπόν σου νὰ μὴν γίνῃ πορφυροῦν καὶ ὠχρὸν, εἰς τὰ βλέματά σου νὰ μὴ λάμψουν ὡς οἱ ἀδάμαντες, εἰς τὴν φωνήν σου νὰ μὴ τρέμῃ ὁπότε ἡ Κυρία σὲ ὀμιλεῖ ἢ σὲ θεωρεῖ. Ἡ θέα τῆς σὲ καθιστᾷ ἀνίσχυρον καὶ δειλὸν ὡς παιδίον. Ἡδυνάμην κάλλιστα νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ὑπεροφίαν σου ἀνακοινοῦν τὸ ὠραῖον τοῦτο μυστικὸν πρὸς τὸν Δὸν Γοντράν ἢ εἰς τὴν Κυρίαν Ἐλισάβετ. . .

— Μὴ προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀνακράζει ὁ ἡμίδουλος εἰς τὸ στόμα σου, τὸ ἅγιον τοῦτο ὄνομα εἶναι βλασφημία, ὕβρισον ἐμὲ ἀλλὰ σεβάσθητι τὴν δεσποίνην σου.

— Βεβαιώσου, τῷ λέγει ψυχρῶς ὁ Ἀκακίας· οὐδεὶς θέλει μάθει τί ἀλλ' ἐὰν ἡ κυρία διέκρινεν ἐπὶ σοῦ ἄλλο τι ἢ τὸν χαμερπῆ ἡμίδουλον, τὸν ποταπὸν ὑπρέτην, ἤθελα εἰδοποιήσει τὸν κύριον, ὡς ὀφείλει νὰ πράττῃ πᾶς τίμιος δούλος, ὅστις δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ δηλητηριάξῃ τὰ ποτά· ἀλλ' ἡ κυρία ἀγαπᾷ μόνον τὸν Δὸν Γοντράν, δι' αὐτὴν μόνος αὐτὸς εἶναι ὠραῖος, γενναῖος, ὑπὴρῆφανος καὶ εὐγενής. Εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον δὲν θέλει παρ' αὐτόν.

— Ἄπελθε, ἀπελθε, τῷ λέγει ὁ Τερράλ, καὶ ἄφες με νὰ ὑποστῶ ἐν ἡμερίᾳ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Δὸν Γοντράν· ἢ κάλλιον, τῷ προσθέτει μετ' ὕψους σοβαροῦ, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ σὲ εἶπω τί σὲ καθιστᾷ τοσοῦτον ἤρεμον καὶ ὑπομονητικὸν εἰς τὰς τιμωρίας, τί σὲ καλύει νὰ κατακάυσης τὴν οἰκίαν καὶ νὰ δραπετεύῃς. — Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει μέγα μυστήριον, ἀπαντᾷ ὁ Ἀκακίας, καταδιωχόμε-

νος πανταχόθεν ὡς ἐκ τοῦ μαῦρου δερματός μου, δὲν ἤθελα εὔρει καταφύγιον, μήτε πλησίον τῶν κλεπτῶν τῶν δασῶν. — Ψεύδῃσαι, Ἀκακία, τῷ λέγει ὁ Τερράλ. Ἐὰν ἐγὼ ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην ἐκουσίως, τὸ ἔκαμα διότι συνεφώνησα ἴσος πρὸς ἴσον, ἐλεύθερος πρὸς ἐλεύθερον, καὶ διότι ὑπεχρεώθην διὰ τοῦ λόγου μου, ὅστις εἶναι λόγος ἱερός· ἀλλ' ἂν σὺ δὲν φεύγῃς, τὸ κάμεις ὄχι ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ἀφοσίωσιν διὰ τὸν Δὸν Γοντράν, ἀλλὰ διότι ἐράσαις μανιωδῶς τῆς σεμνῆς καὶ εὐγενοῦς ταύτης γυναικὸς τῆς ἀγίας καὶ ὠραίας Δεσποίνης, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἠδυνάμην νὰ γονυκλιτήσω, ὡς ἐνώπιον εἰκόνας τῆς ἀειπαρθένου! Ἄ! ἐνόμισες λοιπὸν ὅτι οὐδὲν δύναται τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τῆς ἐξ ἔβενου μορφῆς σου καὶ οὔτε νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῶν διανοημάτων σου ὑπὸ τὸ δῦσμορφον τοῦτο πρόσωπεῖον!

Ὁ Ἄραψ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, εἶτα δὲ, διασταυρῶν τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ στήθους:

— Δυστυχῆ Τερράλ, τῷ λέγει μετ' εὐσπλαγχνίας τινὸς εἰρωνικῆς, ἐὰν ὀρθῶς ἐμαντεύσαμεν ἀλλήλους ἀμφοτέροι, ὁ δῦσμορφος Ἀκακίας ὑπῆρξε σήμεριν εὐτυχέστερος τοῦ ὠραίου δαμαστοῦ!

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς; τὸν ἐρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ Τερράλ.

— Αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν κάλλιον τοὺς ἐξύπνους ἢ τοὺς ὀκνηροὺς, ἀπήντησεν ὁ Ἀκακίας. Ἡ κυρία θέλει σὲ ἶδει ἐξαπλωμένον ἐπὶ τοῦ σανιδῶματος καὶ δοκιμάζοντα μετὰ ἐξευτελισμοῦ τὴν αἰσχίον τὴν ταύτην τιμωρίαν τῶν κλεπτῶν ἢ ὀκνηρῶν δούλων, ἐνῶ εἶδε τοῦλάχιστον ὅτι ἐγὼ, ὁ ἀπεχθὴς καὶ δῦσμορφος μαῦρος, δὲν ὑπῆρξα ἀνανδρος καὶ ὀκνηρὸς, καὶ ὅτι δὲν ὀπισθοπορῶ ἐνώπιον τῶν ὄψεων.

Ὁ ἡμίδουλος διὰ βιαίας προσπαθείας ἀπῆλλαξε τὰς χεῖράς του ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ ἀνορθώσας τὴν κεφαλὴν, ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκτὴ τὸν Ἀκακίαν· αἱ ὀδύνας του ὑπῆρξαν σκληραὶ ἀλλ' οὔτε κραυγὴν ἐξέβαλε.

Ὁ δὲ μαῦρος ὑπομειδιάσας ἐξηκολούθησε.

— Θαυμάζεις, σύντροφε; λοιπὸν, καί, τὴν πρωτὴν ταύτην ἢ δεσποινά μας ἐκοιμάτο, καὶ δύο βήματα πλησίον τῆς ὑπῆρχεν εἰς ὄφιν, τὸν ὁποῖον εἶδα ριπτόμενον ἐπ' αὐτῆς. — Εἰς ὄφιν! ὑπέλαβεν ὁ Τερράλ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον καταλήφθη ὑπὸ πρασίνης χροιάς. Νὰ μὴν ἦμαι ἐκεῖ νὰ προστατεύσω τὴν Δὸνα-Ἐλισάβετ!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του συνεπληρώθησαν αἵματος, οἱ δὲ βραχίονές του ἐξετάθησαν μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε συνετρίβη ἡ συνδέουσα τοὺς καρπούς τῆς χειρὸς του χορδή. Τὸ σανιδῶμα ἔτριξεν ὑπὸ τὸν ἀπερίγραπτον αὐτὸν σπασμὸν.

— Ἄλλ' ἤμην ἐγὼ ἐκεῖ, ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς ὁ μαῦρος, καὶ συνέτριψα ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφινος.

Ὁ Τερράλ ἀνώρθωσε τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ περιεῖχεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τοῦ φόβου· ρανίδες αἵματος ἐβαψαν τὸν γυμνὸν του αὐχένα ἀποσπα-

σθέντα ἐκ τοῦ τόξου τοῦ σανιδώματος διὰ βίας ὑπερανθρωπίνης.

Ἐθεώρει τὸν Ἀκακίαν μετὰ ζηλοτυπίας καὶ θαυμασμοῦ!

— Ἐλάμεν τοῦτο, σύντροφε! τὸν ἐρωτᾷ μετὰ φωνῆς ἐτι μάλλον ἠλλοιωμένης ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὡσανεὶ εἶχε καταπίει βόλους θερμῆς ἄμμου.

Ὁ μαῦρος ὠπισθοπόρησεν εἶχε φόβον εὐρισκόμενος ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροῦ τούτου καταδίκου, τοῦ ἱκανοῦ νὰ κατασυντρίψῃ τὸ ὄργανον τῆς τιμωρίας του καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τοῦτο ὡς ὄπλον.

— Σὺ ἔσωσες τὴν κυρίαν; τὸν ἐρωτᾷ μετ' ἀγωνίας ὁ ἡμίδουλος.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Ἀκακίας.

Δάκρυ ἔρρευσεν ἐκ τῆς γωνίας τῶν βλεφάρων τοῦ Τερράλ. Μειδίαμα ὑπεξέφυγε ἐκ τῆς περιφέρειας τῶν χειλέων του. Καὶ ἐκτείνας τὰς πληγωμένας χεῖρας πρὸς τὸν ἄραθα.

— Ἀκακία, τῷ λέγει· σὲ ἀπεύθυνα ὑβριστικοῦς λόγους. Ἐσφαλα. Σοὶ συγχωρῶ τὸ κατ' ἐμοῦ μίσος. Ἀπὸ τοῦδε μὴ φοβῆσαι ποσῶς τὸν σύντροφόν σου· θὰ ἴναι, ὡς σὺ, πιστὸς θεράπων τοῦ Δὸν-Γοντράν. Ἦδη ὅμως ὑπαγε νὰ εὕρης ἄλλας χορδὰς καὶ δέσον στερεώτερον τὰς χεῖράς μου.

Καὶ ἀφῆκεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ τόξου τοῦ σανιδώματος.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΝΙΑΝ

(Συνέχεια ὄρα φυλ. 26.)

Μεγάλως συνεκινήθη ὁ Φερδινάνδος ἰδὼν πάλιν τὴν Μαλβίνην καὶ διὰ τοῦτο ἡ θέρμη ἐπανῆλθε βαθμηδόν· ἡ μὲν φωνὴ του ἐγένετο μάλλον ἀργυρεᾶ, αἱ δὲ παρειαὶ ἐβάφοντο ἤδη διὰ τοῦ ψευδοῦς ἐκείνου χρώματος, τοῦ ὁμοιάζοντες τῷ ῥόδῳ τῆς υγείας, καὶ σπινθῆρες ἐγύνοντο ἐκ τῶν βλεμμάτων καὶ αἱ χεῖρές του ἦσαν περλογισμένα. Καὶ ὅμως ὁ πάσχων εἶχε πλήρες τὸ λογικόν, διότι ἡ παρουσία τῆς κυρίας Μαρινιάν ἀνεχαίτιζεν ἐτι τὴν παραφορὰν τοῦ περτοῦ. Ἡσθάνετο μὲν τὰς φρένας αὐτοῦ κλονιζόμενας, ἀλλ' ὡς τις δαιτυμῶν ἐπιμένων νὰ σωφρονῇ ἐν τῇ κραϊπάλῃ τοῦ δειπνοῦ, μετὰ πολλῆς προσπάθειας ἐκράτει ἐν ἀρμονίᾳ τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, καὶ ἤκολούθει δυσκόλως τὴν σειρὰν τῆς νοημοσύνης, ἥτις ἐξέλειπεν ὁλονὲν ἐν τῇ παραφορᾷ, καὶ ἡ πάλιν αὕτη ἐπέφερε βιαιοτάτην τινα κρίσιν. Αἴφνης δὲν ἠδυνήθη ὁ ἀσθενὴς νὰ προφέρῃ ἢ ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις πρὸς τὰς γινόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις καὶ ἡ Μαλβίνην εἶδε μετὰ τρόμου τὰ παράδοξα σημεῖα τῆς παραφροσύνης, ἅτινα ἐπεχύνοντο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς τραυματίου· οἱ μὲν

ὄφθαλμοὶ ἐμεγαλύνοντο, μειδίαμα δὲ ἀναίτιον καὶ διαρκὲς ἐπλανᾶτο ἐπὶ τὰ χεῖλη του. Ἡ παιδίσκη τότε ἐχύθη ἐκτὸς τῆς θύρας πρὸς ζήτησιν βοήθειας, ἀλλ' ἡ Μαλβίνην ἐγερθεῖσα, ἐστάθη ὀρθὴ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τῷ ὠμίλει μετ' ἀταραξίας πλαστῆς, ἐλπίζουσα νὰ πραύνη οὕτω τὴν παραφορὰν του. Ὁ δὲ Φερδινάνδος δὲν ἔβλεπε πλέον ὀρθῶς τὰ ἀντικείμενα, τὸ πνεῦμά του ἔπτατο ἤδη πρὸς τὸ ἄγνωστον τῶν ὀπτασιῶν καὶ ὄνειρων βασιλείων, κείμενον ἴσως ἐν ἄλλῳ τινὲ κόσμῳ, καὶ ὁ ἀσθενῶν ἐγείραρον τὴν δεξιάν ἐδείκνυε τὴν ὄροφὴν, ὡς ἐὰν ἠκολούθει ὀπτασίαν τινα ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἐπιφαινομένην.

— Ἴδε τὴν, ἔλεγε διὰ φωνῆς ὡσεὶ ἀπὸ μέταλλον ἐκχυνομένης, ἰδέ τὴν! αὕτη εἶναι τὸ ἄστρον μου· πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ ἔλθῃ... αὕτη ὄρμάται ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἀντίθετος τῶν λοιπῶν ἀστέρων... Τὴν αὐγὴν ἐκλείπει ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἡλίου, ἰδὲ, φαίνονται ἐτι τὰ ἔγχη τοῦ δρόμου τῆς· ὦ ἐπανῆλθε! ὦ τί εὐτύχημα!

Καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν ἡ ὀπτασία ἐξέλιπε καὶ μετ' ὀλίγον ἰδὼν τὴν Μαλβίνην, δὲν τὴν ἐγνώρισεν καὶ τῇ εἶπεν.

— Εἶδες ἄνθρωπόν ποτε μάλλον ἐμοῦ ἀξιοθρήνκτον; εἶχον φίλην μίαν περιστερὰν, ἐπέταξε καὶ με ἔφυγε. Ἀγαπᾶς τὰ μεγάλα δάση, τὰς λίμνας, τὰς σκοτεινὰς κοιλάδας;... Ἄνοιξόν μοι τὴν θύραν τῆς ἐρημίας, ποθῶ τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα... Ἐγὼ ἀγαπῶ μίαν παρθένον, εἶπε μετὰ φωνῆς ταπεινοτέρας, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μυστήριον... τὴν ἔχουν δεμένην, λύσον αὐτήν... ἀνάγκη νὰ κρύψω τὸ αἷτιον τοῦ θανασίμου πάθους μου... σὺ, ἥτις με βλέπεις, μήπως γνωρίζεις τὴν παρθένον;... εἶναι μυστικὸν ἀπαραβίαστον...

Ἡ κυρία Μαρινιάν τώρα ἔβαλε εἰς τὸ στόμα τοῦ πάσχοντος τὸ ῥινόμακτρον τῆς, ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὴν ὄθησε βιαίως καὶ ἐπεφώνησε μετὰ παραφροσύνης.

— Θέλεις νὰ μοῦ ἀρπάσῃς τὴν Μαλβίνην;... σὺ;..

Καὶ πολλοὶ ἔσπευδον εἰς βοήθειαν τοῦ ἀσθενοῦντος, ἀλλ' ἦτο ἀργά, τὸ μέγα δυστύχημα ἐτελέσθη — ἀπεκάλυψε τῇ Μαλβίνῃ τὸ ὄνομα ἐκείνης, ἣν ἔμελλε νὰ ἀγαπᾷ μέχρι τοῦ τάφου. Τότε δὲ εὔρον τὴν Μαλβίνην ὑπτίαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, λειποθυμοῦσαν καὶ εἰς χωρικὸς ἔσπευσεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἱερέως ἱατροῦ, ὅστις ἀπαντηθεὶς καθ' ὁδὸν, ἔφθασε μετ' ὀλίγον. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ κυρία Μαρινιάν, ἀναφέρουσα ἑαυτὴν, ἐκάθητο εἰς τὸ δαμάτιον τῆς χωρικῆς παιδίσκης, ἥτις δὲν τὴν ἄφινε πλέον συντροφευομένη καὶ ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τῆς. Ἀλλ' ἡ Μαλβίνην ἔνευσεν εἰς τὸν ἱερέα νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν πάσχοντα, δι' ὃν ἐκαλεῖτο καὶ παρεκάλεσε τὰ κοράσια νὰ τὴν φῆψωσιν ὀλίγας στιγμὰς μόνον, ὑπήκουσαν δὲ ταῦτα καὶ ἐκλείσαν τὴν θύραν. Ἐδῶ ὑπῆρχεν εἰκόνισμά τι τῆς Παναγίας ἐπὶ θυρίδος τινὸς κείμενον, εἰς τὴν γωνίαν